

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Bc. L. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krásným,
sídlem Milíčova 1386/8, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 114535/2019 ze dne 30. 9. 2019, o dopravním přestupku,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 30. 10. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 30. 9. 2019, č. j. MSK 114535/2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 7. 2019, č. j. SMO/388990/19/DSČ/Šva, kterým byl žalobce uznán vinným
 - z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit jako provozovatel vozidla tím, že nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 25. 7. 2018 v době nejméně od 17:45 do 17:55 nezjištěný řidič mot. vozidla tov. zn. Peugeot, RZ X v Moravské Ostravě na ul. Na Hradbách (naproti domu č. p. 12) nerespektoval svislé dopravní značení „IP 12 – Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13 – stání pro držitele parkovací karty R, A po-pá 7-20 hod. so 8-15 hod.“, přičemž s uvedeným vozidlem stál na vyhrazeném parkovišti, aniž by dotčenému vozidlu byla vydána příslušná parkovací karta, kdy jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku dle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
 - přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit tím, že dne 4. 12. 2018 v době nejméně od 10:15 do 10:25 hod. v Ostravě na ul. Zámecké naproti domu č. p. 7 jako řidič motorového vozidla tov. zn. Ford, RZ X, nerespektoval svislé dopravní značení „IZ 6a – pěší zóna“ s dodatkem „Držitelům garáží a park. průkazu se symbolem 225 vjezd umožněn po zavolání MPO: 800199922“ a s dodatkem „Dopravní obsluha do 6t 18-10 hod.“, přičemž v působnosti tohoto dopravního značení s uvedeným vozidlem neoprávněně stál v pěší zóně mimo místa označená jako parkoviště.

Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a dále byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku v paušální výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě vytýká správním orgánům nesprávné právní posouzení věci a v případě druhého skutku i neúplně zjištěný skutkový stav.
3. K prvnímu skutku uvedl, že nesouhlasí s názorem, že pokud je přestupkové řízení vedeno proti němu jakožto řidiči a zastaveno, nelze vůči němu následně uplatňovat subsidiárně odpovědnost provozovatele. Takovýto postup omezuje právo na obhajobu, neboť řidiče-provozovatele sankce stejně nemine; dále je tento postup v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Bylo-li vůči žalobci vedeno řízení pro přestupek řidiče, nelze vůči němu následně vést řízení jako proti provozovateli vozidla. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 106/2014-25 ze dne 3. 6. 2015.
4. Ke druhému skutku uvedl, že v daném místě nestál, nýbrž tam přijel zásobit svou provozovnu; postup městských strážníků pokládá za šikanózní. Žalobcovo jednání nebyl stáním, nýbrž jen zastavením za účelem vyložení a uložení zboží po nezbytně nutnou dobu cca 10 minut; při tom nijak neblokoval a neomezoval provoz. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 A 2/2015-19 ze dne 8. 6. 2016.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 2. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky se kryjí s námitkami odvolacím, odkázal na napadené rozhodnutí, a s jehož odůvodněním žalobce relevantně nepolemizuje.
6. Žalovaný ke skutku ze dne 25. 7. 2018 uvádí, že v zákoně neexistuje opora pro tvrzení žalobce, že jako provozovatel vozidla nemůže být postižen za přestupek, neprokáže-li se, že byl řidičem tohoto vozidla v době spáchání přestupku. Rovněž tak nedochází k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť se nejedná o tutéž věc – nutno odlišovat subjektivní odpovědnost řidiče za porušení zákazu stání a objektivní odpovědnost provozovatele; nejde ani o dvojí trestání, neboť odpovědnost provozovatele je subsidiární vůči odpovědnosti řidiče. Žalobcem citovaný rozsudek č. j. 6 As 106/2014-25 se týká odlišné věci, a to dvojího postihu za tentýž skutek, a nelze jej na projednávanou věc použít.
7. Ke skutku ze dne 4. 12. 2018 žalovaný podotýká, že žalobcem citovaný rozsudek č. j. 20 A 2/2015-19 požaduje, aby při zastavení řidič zajistil neodkladné odstavení zastaveného vozidla, vyžaduje-li to dopravní situace, což právě žalobce v projednávané věci neučinil. Závěry uvedeného rozsudku následoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 134/2018-29, ze dne 10. 12. 2018, na nějž odkázal v napadeném rozhodnutí žalovaný.

IV. Posouzení věci soudem

8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující:
9. Ke stání dne 25. 7. 2018 bylo zjištěno, že Magistrát města Ostravy přijal dne 5. 9. 2018 oznámení Městské policie Ostrava k zahájení řízení ve věci přestupku. Žalobce byl písemností ze dne 12. 9. 2018 vyzván k uhrazení částky 500 Kč a byla mu dána možnost sdělit písemně údaje o řidiči vozidla, který jej řídil v době spáchání přestupku. Žalobce reagoval tím, že písemností ze dne 20. 9. 2018 sdělil, že řidičem byl on sám, ale že se nejednalo o parkování, nýbrž o zastavení z důvodu poruchy na motoru (rozsvícení kontrolky mazání); stál jen po dobu, než opatřil náhradní olej. Správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce je provozovatelem předmětného vozidla a vozidlu nebyla

přidělena parkovací karta. Správní orgán následně 17. 10. 2018 zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na 19. 11. 2018. Žalobce u jednání uvedl, že neví, zda byl v době spáchání přestupku řidičem předmětného vozidla; byly provedeny listinné důkazy a jako svědkové byli vyslechnuti zasahující strážníci. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2018 správní orgán zastavil řízení stran nezákonného stání, jehož se měl žalobce dopustit jako řidič. Dne 14. 2. 2019 vydal správní orgán příkaz, jímž uznal žalobce vinného z přestupku jakožto provozovatele. Žalobce podal proti příkazu odpor. Dne 20. 5. 2019 proběhlo dokazování mimo ústní jednání spisovým materiálem.

10. Ke stání ze dne 4. 12. 2018 bylo zjištěno, že Magistrát města Ostravy přijal dne 12. 12. 2018 oznámení Městské policie Ostrava k zahájení řízení ve věci přestupku. Písemností ze dne 2. 1. 2019 byla vyzvána společnost ALAGAS, s. r. o. k uhrazení částky 500 Kč a byla mu dána možnost sdělit písemně údaje o řidiči vozidla, který jej řídil v době spáchání přestupku. Sdělením ze dne 10. 1. 2019 oznámil žalobce, že vozidlo patří jeho společnosti a jej předmětného dne řídil. Vozidlo stálo před budovou, kde má provozovnu za účelem naložení a vyložení nákladu. Vykládce byla přítomna K. V., jejíž svědeckou výpověď navrhl. Oba se pohybovali v zadní části dodávky a nosili zboží do provozovny; nemá potuchy, kdy dal policista za přední stěrač „parkovačku“. Správní orgán následně 2. 4. 2019 zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na 24. 4. 2019. U jednání byly provedeny listinné důkazy, přehrán videozáznam z kamerového systému a byli vyslechnuti zasahující strážníci jako svědkové. Žalobce navrhl výslech svědkyň J. G. (vedoucí provozovny) a K. V. (pomocnice při stěhování).
11. Usnesením ze dne 3. 6. 2019 byla obě výše uvedená řízení spojena. Dne 20. 6. 2019 se konalo ústní jednání, kdy byly provedeny listinné důkazy; žalobce setrval na svých důkazních návrzích z 24. 4. 2019. Dne 8. 7. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které dne 22. 7. 2019 napadl žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
13. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
14. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
15. Pokud se týče žalobních námitek, soud konstatuje, že v podstatné míře kopírují námitky odvolací, uplatněné v odvolání ze dne 22. 7. 2019. Tyto námitky byly žalovaným v napadeném rozhodnutí obsáhle vypořádány; protože s jejich vypořádáním žalobce věcně

nepolemizuje, pouze znovu opakuje své námitky, soud s ohledem na procesní ekonomii plně odkazuje na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí (k uvedenému postupu srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 17/2013-43 ze dne 30. 1. 2014).

16. Ve vztahu k přestupku ze dne 25. 7. 2018 soud zdůrazňuje, že ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, stanoví objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace a jako takové není v rozporu s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40). Ve vztahu k odpovědnosti řidiče se jedná o odpovědnost subsidiární, a proto se nikdy neuplatní tyto dvě odpovědnosti vedle sebe; je tak zřejmé, že nedochází k porušení zákazu *ne bis in idem*. Odkaz na rozsudek č. j. 6 As 106/2014-25 je zcela nepřipadný, neboť jím byl řešen odlišný problém, jak po skutkové, tak i po právní stránce.
17. Pokud se týče skutku ze dne 4. 12. 2018, soud zdůrazňuje, že žalobcem citovaný rozsudek podepsaného soudu č. j. 20 A 2/2015-19 ze dne 8. 6. 2016, publ. pod č. 3468/2016 Sb. r. NSS, hovoří v neprospěch žalobce. V uvedeném rozsudku byla vytyčena hranice mezi zastavením a stáním tak, že v případě zastavení plyne povinnost řidiče zajistit (např. svou přítomností u vozidla) neodkladné odstavení zastaveného vozidla, vyžaduje-li to dopravní situace. Pokud toto řidič nezajistí a vozidlo ponechá v klidu, jedná se již o vozidlo stojící. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 134/2018-29 ze dne 10. 12. 2018, který cituje žalovaný. V projednávané věci bylo souladnými svědectvími a videozáznamem prokázáno, že přítomnost řidiče u vozidla po rozhodnou dobu zajištěna nebyla a nebyly zjištěny žádné další okolnosti, které by ve smyslu citované judikatury svědčily o tom, že vozidlo pouze zastavilo. S ohledem na soulad výpovědí policistů navzájem i s promítnutým videozáznamem správní orgány správně pro nadbytečnost neprováděly další dokazování svědeckými výpověďmi.

V. Závěr a náklady řízení

18. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. 8. 2021

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje